

Ami kívülről szépnek látszik, nem biztos, hogy belül is hibátlan! Fogaira is vonatkozik ez a megállapítás. A sokszor alig észrevehető fogkö alattomos ellensége a fognak. Hatásos leküzdésére a szulfurizoleátot ismerte el a tudomány.

Ezért reggel, de főként este

A Kalodont ma is változatlanul tartalmazza a szulfurizoleátot, a fogkö bevált ellenszerét!

KALODONT
fogkö ellen!

Magyar gyártmány

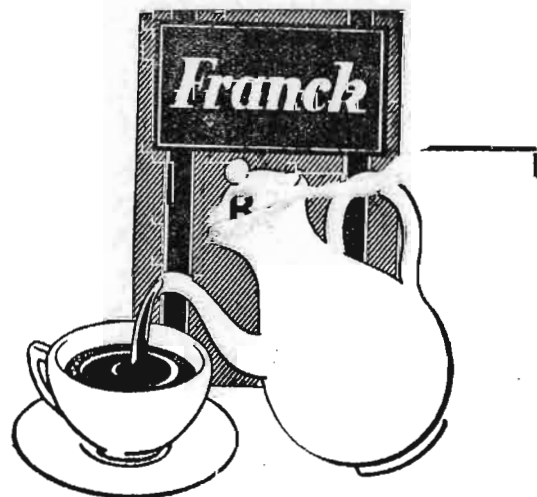
Cipők, csizmák, szijazatok nyergek, tölténytáskák, pisztolytáskák fényesítésére és ápolására.

VAKÁNY

KALAPOS MESTER

Baross Szövetség tagja.

BUDAPEST, VIII., JÓZSEF-KÖRÜT 33.
TELEFON: 130-455.

MAGYAR CSENDŐR

Szerkeszti:
BENEDEK MIHÁLY alezredes

Segédszerkesztő:
Dr. BÁNYAI LÁSZLÓ százados

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest,
II., Fő-utca 71. Telefon: 153-079

Előfizetési ára:
Egész évre 24 pengő, félévre 12 pengő.
Postatakarékpénztári csekk száma: 25.342.

Megjelenik
minden hónap 1-én
és 15-én.

Nemzetünk szolgálatában meg lehet halni, de elfáradni - soha.

Kulási László.

Ez ma az első parancsolat minden igaz magyar számára. Nem élhet a magyar ég alatt olyan férfi, vagy nő, de még csak serdültebb gyermek sem, aki át ne érezze és életcéljává ne tegye Nemzetvezetőnknek ezt a megnyilatkozását.

A nehéz magyar sors küzdelmekkel telt évszázadai elevenednek meg lelki szemeink előtt, az önfeláldozásnak ragyogó példái, a hősi kiállás, a mindig túlerővel szembenálló, hazáját védő magyar haláltmegvető bátorsága, aki átvészelt tatárt, törököt, harcolt magára hagyva világhatalmakkal éhesen, lerongyolódva, doronggal, kaszával. Alig van még a világon a magyarhoz fogható nép, melynek mostoha történelmé annyira beigazolta volna, hogy ami hiányzik anvagiakban, az pótolható a lélek erejével. Ezért tudta jóra fordítani mindig a nagy csapásokat, ezzel az elpusztíthatatlan lelkével lábalt ki minden balsorsából, mert — nem fáradt el soha s ha kellett, meghalt nótaszóval, mosolygva. Ez a magyar lélek iratlan illemszabálya, ezt megenni természetes dolog, kitérni előle: szégyen és gyalázat, nemcsak az egyénre, de a családra és az egész falu népére.

Az örökké veszedelmek között élő népek kifinomult megérzésével érezte meg mindig a magyarság, hogy honnan fenyegeti az igazi veszély s ki a halálos ellensége. Ezzel az ellenséggel nem békült meg, nem fogott kezet soha, hanem verekedett életre-halálra, míg csak felül nem került, vagy halálra nem fásztotta ellenségét. Ő azonban nem fáradt el, mert tudta, hogy a harcba belefáradása egyenlő lenne megsemmisülésével.

Történelmünk, harcos múltunk ezt a tanulságot tárja eléünk s ma meg kell állanunk e mélységesen komoly tanulság előtt. Történelmünk odaáított ismét a választást elé: hazánkért, fajtánkért életre-halálra

harcolni és győzni, vagy elfáradni és — megsemmisülni. Más út nincs! Aki mást mond, azt vaksággal verte meg az Isten, vagy nyílt ellenség. S minthogy a nemzet élete nem függhet egyesek kénye-kedvétől, nem bízhatjuk a lelkiismeretlenekre, közömbösökre és sötét lelkűekre, — mert csak ezekről lehet szó —, hogy hajlandók-e harcolni és az embertől telhető legnagyobb áldozatot meghozni a nemzet életéért, vagy pedig egyszerűen elfáradnak, félreállnak, szabotálnak. Ezeknek pusztulniok kell, mert ha elnézzük a „fáradtságukat“, rettenetes árat fizet érte a nemzet. Nincs mentség ezekre a félreállókra, akik a valójában nem is fáradtak, hanem gyávák, meghunyászkodók, vagy pedig az ellenség érdekeit szolgálók.

A nemzet minden egyes tagjára áll ez az igazság, akár fegyverrel kell elegendő tennie kötelességének, akár a műhelyekben, a mezőgazdaságban vagy irodákban. A nemzet szolgálata mindenütt szent kötelesség, nem szívesség!

A magyar csendőrré, mint a nemzet leghívebb szolgájára hárul az a feladat, hogy megtalálja és kiemelje ezeket a „fáradtakat“, az egészséges testnek ezeket a fertőző csiráit és oda állítsa őket ahol elveszik méltó büntetésüket. Mert ma nem lehet „fáradt“ magyar, csak olyan, aki összeszorított foggal és ököllel küzd s ha kell, meghal a szebb és boldogabb magyar jövőért.

A történelem számontartja, hogy a magyarság legsúlyosabb megpróbáltatásában hogyan álltuk meg a helyünket s úgy fizet gyermekeinknek, ahogyan mi, apák, szolgáltunk. Ez a szolgálat pedig megtízszerezett erőfeszítést, tíz talpig ember munkájának vállalását követelt meg minden magyartól.

Ehhez adjon az Isten erőt minden magyar testvérnek!

Közös a harc, közös a cél és közös lesz a győzelem is!

Irta: KERÉKES BÉLA dr.

Az új világnézet nacionalista és szocialista Európája hősi életszemléletben nevelt, erőlelkű és harcraedzett férfiakból épít bevehetetlen sáncokat. Ezeket a sáncokon véres fejjel torpan meg a világ minden tájáról áradó gyűlölettel rohamozó áradat. Esztendők óta hiába hajszolnak embermilliókat a nyugati harcterekre a szabadkőműves és zsidókapitalista önzés kalmárjai és uzsorásai, felvonulva a fél világot, az új világnézet erőlelkű harcosai állják a harcot. Esztendők óta hiába öntenek züllött, erkölcstelen és állati vérengzésre nevelt emberhullámokat a Dzsingisz kánok vérszomjas utódai az új világnézet keleti sáncai ellen: olyan népek állnak itt a vártán, amelyek inkább vállalják a nagyszerű halált, mint a sötét ázsiai rabszolgásgot. Csodálatos erő sugárzik az európai új világnézetben feltámadt népek sáncai közül. Csodálatos lelkeség tartja fenn ezekben a népekben a haláltmegvető hősiességet. Hacsak az önzés által összezsarolt aranyakkal vásárolt fegyverek millió védelmeznek az európai népek szabadságát, régen összeomlott volna az új világnézet európai vára. Ha csak dollárokon vásárolt zsoldosok állanának az európai kultúra sáncain, régen hamuban és üszökben heverne mindaz, amit évezredek kultúrfejlődése épített. Csodálatos erő, hősiesség és győzniakarás sugárzik az új világnézet európai sáncairól, mert a fegyverek erejét az új világnézetben megtisztultak erkölcsi ereje és az új világnézetben egymásra tájált és egymást megsegítő népek testvéri összefogása és közös sorsvállalása erősíti legyőzhetetlenül hatalmassá.

Ma — a világnézet háború hatodik esztendejében — az új világnézet harcát és ennek a harcnak véres könyörtelenségét és lemondásait csak azok a népek tudják vállalni, amelyek nem politikai érdekből és számításból, hanem a legszentebb meggyőződésből olvadtak bele az új világnézet erkölcsi és harci közösségébe. Viszont elbuktak azok, amelyek az új világnézet erkölcsi, szellemi és anyagi igazságait nem ültették bele a Munkás és Fegyveres Nemzet tudatába. Elbuknak azok, akik nem ismerik fel azt, hogy a liberalista és zsidókapitalista hatalmak nem tűrnek szabad népeket, hanem csak verejtékező rabszolgákat; a bolsevizmus pedig — minden barbárságával és alacsonyrendűségével — csak egyedül akar uralkodni és nem tűr meg maga mellett magasabb kultúrájú és szabadságra vágyó másokat. Ugy a zsidóság világhatalmi törekvései által előkészített rabszolgaság, mint pedig a bolsevizmus alacsonyrendűségének gyűlölete, egyformán a megsemmisülést jelent azokra a népekre, amelyek nem akarják, vagy tudják — a legvéresebb harcok árán is — kivívni az új világnézet végleges győzelmét és ezzel a fennmaradásuk biztosítását.

Ennek a megsemmisülési veszélynek felismerése hívta fegyverbe — ezelőtt majdnem hat esztendővel — a német, olasz és japán népet és ez

állítja megingathatatlan fegyvertársi sorsközösségbe ezekkel a népekkel a Hungarizmusban új életet vállaló magyarságot is. Így alakult ki az a szoros és felbonthatatlan sors és harci közösség, amely a halálig kötelez. És a német nép és Fegyveres Nemzet esztendők óta sorozatosan tanujelét adta annak, hogy ezt a fegyverbarátságot szentnek tartja, vállalja és minden áldozattal be is tartja. Esztendők óta — rettenetes túlerővel szemben és a legnagyobb anyagfőlény ellenére is — keményen és fáradtság nélkül dolgozik és harcol a német nép egyrészt saját fennmaradásáért, másrészt a vállalt fegyverbarátság maradéktalan és becsületes teljesítéséért. A német népet ebben a harcban sohasem vezette imperialista szándék, sohasem tekintette a fegyvertársak emberi és gazdasági értékeit szabad zsákmánynak. Ha maradéktalanul ki is ürítette azokat a területeket, amelyeket a háború időleges területi hullámzásai folytán feladásra kerültek, tette azt azért, hogy minden értéket elvonjon az ellenség elől, hogy az ellenség ereje ne növekedjék a fegyvertársak értékeivel. És tette azt azzal a becsületes akarással, hogy a kipusztított területek ujjaépítésénél ugyanúgy ott fog állni minden erejével és bajtársi támogatásával azok mellett, akik az új világnézet győzelmének kiharcolásáért hoztak nagy népi és emberi áldozatokat.

Az a fegyveres és munkás sorsközösség vállalás, aminek a német nép sorozatosan és becsületesen tanujelét adta, megrendíthetetlen erőssé teszi a háború viharában dolgozó népek szilárdságát és állóképessé a küzdők egymást megsegítő harcát. Így olyan hatalmas erő alakul ki, amelyet hiába ostromolnak a túlsúlyban lévő tömegek és hiába támadnak sohasem képzelt anyagcsaták. Érzik ezt ellenségeink is és ezért az emberi és anyagtömegek bevetése embertelen pocskolása és esztelen pazarlása mellett, a propaganda minden eszközével — a legbecstelenebb, hazugabb és aljasabb eszközökkel is — sorozatosan kísérleteznek a sors-, munka- és fegyverközösségben harcoló népek egymás elleni uszításával. Ebben az aljas propagandahadjáratban alázatos kiszolgálók voltak azok a magyar kormányzati rendszerek és érdekcimboraságok, amelyek eladták magukat az angolszászok zsidókapitalista hatalmi törekvéseinek. Ezek a kormányzati rendszerek, nemcsak hogy megtűrték, hanem burkolt alátomossgal és minden eszközzel elő is segítették azt a propagandát, amelynek célja a magyar népben a németgyűlölet felkeltése és fenntartása volt.

Éveken keresztül eltűrték és elősegítették azt a sötét földalatti propagandát, amely hamis adatok tömkelegével hirdette azt, hogy a magyarság munkája, termelése és gazdasági erő kifejtése német szolgaságban áll. Terjesztették azt a hazugságot, hogy azért rongyos, kiéhezett és fáradt a dolgozó magyarság, mert munkája gyümölcsét a németek saját imperialista háborújuk céljaira rabolják el. Ezzel a hazugsággal szolgáltak egyrészt az őket megfizető angolszász és zsidó érdekeknek, másrészt ezzel akarták lefedni azt a való tény, hogy ezek a hatalmi érdekcimboraságok dolgoztatják rabszolgaként a magyar parasztot, munkást és értelmiséget egyaránt. Hirdették azt, hogy ez a világnézet háború nem a

Szálasi Ferenc, Magyarország Nemzetvezetője kitünteti a harctéren érdemeikért szerzett honvédeinket.

magyarság háborúja és ha részt is veszünk ebben a háborúban, ez is csak a németek erőszakos magartása miatt van. Ezek terjesztették és hirdették azt is, hogy a bolsevistáknak nincsenek leigázási szándékaik a magyarsággal szemben, pedig akkor már minden tisztán látó és becsületesen gondolkodó látta és tudta azt, hogy a szovjet a magyarság teljes és végleges kitelepítését és kiirtását határozta el. Belepréselték a köztudatba azt, hogy a bolsevisták nem kegyetlenséget, nők megpecstelenítését, gyermekek elhurcolását, rablást és gyilkolást hoznak, hanem békét és jólétet. Így akarták kiölni a küzdelem vállalásának tudatát és az árulás és fegyverletétel becstelenségére lealacsonyítani a magyarságot.

A Hungarista Mozgalom volt az, amely megindulása óta — az ezért ellene indított üldöztes dacára — szembeszállt ezzel a gyáva és hazug propagandával. Tette azt azért, mert világosan látta azt, hogy a német nép az, amely áldozatos harcával szembeszállt azzal a bolsevizmussal, amely több mint húsz esztendő háborús felkészülésével megsemmisítő csapásra készült az új világnézet könnyel és vérrrel szerzett berendezkedései ellen. És meglátta azt, hogy csakis ennek a hősi életszemléletben újjászületett népnek az oldalán lehet lerázni a világ zsidóságának zsarnoki uralmát. Tette ezt azért, mert a német nép önfeláldozó segítségében találta meg azt a testvéri jobbot és fegyverbarátságot, amellyel győzelmesen lehet megvívni ezt a

könyörtelen élet-halál harcot. Könyörtelen élet-halál harc ez, amelyben az egyik félnek pusztulnia kell. Ez a letagadhatatlan tény hallatlanul felerősíti az új világnézet harci erejét és ez a tény mindenre kötelez.

Akik nem akarják ezt a tényt felismerni és a rágalmak szennyes áradatával támadják és szennyezik azt a testvéri összefogást és fegyverbarátságot, amelybe egy sorba állt a német nép és a Hungarista magyarság, azok ellenségei a magyar életnek. Aki pedig ellenség, arra csak egyféle sors várhat: a megsemmisítés. Akik megnevezésből vagy sötét célzattal rágalmakat szórnak a német népre, árulói a magyar érdekeknek is és cimborái a zsidóságnak és a nőket becstelentető és tömegeket gyilkoló bolsevistáknak. Minden szó és mondat, amelylyel gyengíti valaki a magyar-német testvériség erejét és a fegyverbarátságot erejét, újabb száz és száz magyar nő tisztaságát dobja oda a bolsevisták állati ösztönének, ezer és ezer újabb magyar otthon feldúlását segíti elő és újabb ezer és ezer magyar testvért szakít ki a magyarság testéből, hogy ezek is vánszorogva induljanak el az ázsiai kényszermunkák haláltáborai felé.

Akik azonban józan ésszel ismerik fel a történelmi helyzet szabta irányt, szentnek tartják a becsülettel adott baráti jobbot és így harcolják végig a közös sors közös harcát: azok tevélegesen járulnak hozzá a győzelemhez és ahhoz a megbecsüléshez, amely mindazok osztályrésze lesz, akik még a

A leírt esetben a három darab bazaltkő zuzalék vezetett a cselekmény tetteséhez.

Ha a helyszíni szemle alkalmával a kődaraboknak semmi jelentősége nem tulajdonítok s azokat nem biztosítom, a három gyujtogatás és a lopás büntette aligha derült volna ki olyan gyorsan és könnyen, amint az a jelentéktelennek látszó kövek révén sikerült.

Nem lehet ezért eléggé figyelmébe ajánlani minden egyes nyomozó járőrnek a helyszín igen nagy fontosságát és azt, hogy az ott talált és semmitmondónak, vagy jelentéktelennek látszó legkisebb tárgy se kerülje el figyelmét — különösen tüzeseteknél, — mert sohasem lehet tudni, hogy ezek a tárgyak milyen értékesekké válhatnak a cselekmény kiderítése vagy bizonyítása tekintetében.

2.

1917 július 28-án a reggeli órákban a bókai őrs-höz tartozó Tógyér községben teljesített ellenőrző szolgálatom közben értesültem, hogy Krenián Koszta udvarában egy rozskazal 26-án és 27-én 11—12 óra között ismeretlen módon kigyulladt. A tüzet mind a két esetben keletkezésekor észrevették és elhatalmasodása előtt eloltották. Krenián háza egyik végével keletnek az utca felé, másik végével nyugatnak a tágas udvar és konyhakert felé, elejével délnek, Kozsokárius Haralampiusz háza felé, míg háttal, északnak Gerga Traján udvara felé nézett.

Kozsokárius házának nyugati végétől, illetve a háznak Krenián telke felőli sarkától 150 m hosszúságban 2.5 m magas téglakerítés határolja a két szomszédos telket. A kerítés tetején cementes habarcsban üvegcserepek voltak beágyazva, hegyes és sarkos részekkel felfelé, a bejutás, illetve átmászás megnehezítése céljából.

Kozsokárius háza sarkától 100 m és a téglakerítéstől 2 m távolságra Krenián 10 m hosszú és 5 m magas rozskazalja.

Mivel a rozskazal — tanuk szerint — mindkét esetben egy és ugyanazon a helyen, egy és ugyanabban az időben gyulladt ki, ebből azt következtetem, hogy a kerítés tetején lévő üvegcserepek valamelyikéről vetődött a forró nap gyujtó sugara a rozskazalra és az volt a tűz okozója.

Elhatároztam, hogy addig, amíg az erős napsugarak majdnem merőlegesen tűznek a kerítés tetejére és a rozskazalra, a rozskazlat megfigyelem. E célból Kozsokárius kertjében, az egyik almafa árnyékában, Krenián rozskazaljával szemben úgy foglaltam helyet, hogy a kazalnak a napsütötte részét egész terjedelmében állandóan láthassam.

A figyelőállás elfoglalása előtt, mivel a közelben sem kézi fecskendő, sem hosszabb rúd nem volt, a kazalra létrát és egy vízbemártott lópokrócot készítettem elő, abból a célból, hogy ha a tűz úgy üt ki, amint én azt elgondoltam, nyomban elolthassuk. A figyelőállás elfoglalásakor 11 óra volt.

Pontosan 11 óra 50 perc volt az idő, amikor a kazal teteje a közepe táján füstölni kezdett. Kozsokárius erre az előre történt megállapodás szerint a létrát a tűz kiütése helyéhez támasztotta, én azon a vizes pokróccal a kazal tetejére mentem és a tüzet elfojtottam.

A keletkezett tűz eloltása után a gyulladási pont és a nap között képzelt egyenes vonalban a kerítés

tetején, rövid keresés után egy kicsinyke tükördarabot találtam, — valaki rossz szándék nélkül dobhatta oda. Ez a tükördarab úgy feküdt a kerítés tetején, hogy a nap felé eső tiszta felülete magasabban, a kazal felé néző része pedig alacsonyabban volt, úgy, hogy a ráeső napsugarak rajta megtörték és a kazalra vetődtek. A tükördarab foncsorozott része lefelé volt.

A tükördarab eltávolítása után a rozskazlon a gyulladási pont fölé egy fehér papirosra erősített szivarkapapírt helyeztem el, de mert ez sem aznap, sem a következő napon foganatosított kísérlet során nem gyulladt meg, kétségtelenné vált, hogy a gyujtogató a jó öreg nap és a tükördarab volt.

*

A vázolt esetben a helyszín adataiból gyujtogatásra lehetett következtetni és mert nem volt észlelhető, hogy a gyujtóanyagot vagy gyujtószert valaki távolabbról dobta oda, arra kellett gondolni, hogy a gyujtás forrása a kerítés tetején, az üvegdarabok között található.

Itt is, mint számtalan esetben, a néma helyszínből kellett megérteni az ésszel felfogható hangokat. Ez az eset különösen mutatja, hogy milyen sokirányú tudásra és tapasztalatra van szüksége a csendőrnek. Mindez nem elég, ha minden lehetőségre kiterjedő józan észmunkára nem képes, mert ahány eset, annyiféle.

3.

1911 április havában Burdea Koszta románcsiklovai lakos az ottani őrsön panaszolta, hogy az elmúlt éjjel hátsó szobájából, a ládában lévő rozsból, harisnyaszárba kötött 100 korona pénzt ismeretlen tettes a szoba ablakának kifeszítése után ellopta. A pénz 5 darab 10 koronás arany, 4 darab 5 koronás ezüst és 30 darab 1 koronás volt.

A cselekmény elkövetésével szomszédját, Cserbu Vaszilicet gyanúsítja.

Burdea Koszta sáros udvarából, az ugyancsak sáros kerten keresztül bocskoros lányomok vezettek a kertaljában folyó patakig és vissza. Burdea szerint ezek a nyomok a tettes nyomai, aki a kert felől jött az udvarába és arra is távozott el.

Az úgynevezett hátsó szobának az udvarra nyíló ablaka kívülről vasráccsal volt ellátva. A vasrács négy sarka erős vasszegekkel volt odaerősítve az épület faoldalához. A rács alsó két sarkából a szegek hiányoztak s így a rács annyira felemelhető volt, hogy alatta egy kisgyermek bebújhatott.

Az ablak alsó része 80 cm magasán volt a föld színétől.

Az ablak alatti falrész több helyen sárral volt bemázolva, ami azt a látszatot keltette, mintha valaki az ablakon keresztül mászott volna a szobába.

A vasrácon keresztül volt a kétszárnyas, 70 cm magas ablak, amelynek egy-egy szárnya 30 cm széles volt. Az ablakkeret középső fája, melyhez a két ablakszárny záródott, az alsó csapjából ki volt törve.

A szoba zárja sértetlen volt. A szobában egy 120×120×100 cm nagyságú, rozssal színültig töltött, gyalulatlan fenyődeszkából készült láda állott a szoba közepén.

Hősi halált haltak a Hazáért

Forgó Gyula hdgy.

1944 X. 7-én a Vereckei szorosban.

Dr. Gönczi László fhdgy.

1944 X. 26-án szülővárosa: Nyiregyháza visszafoglalásánál.

Sarudy László zls.

1944 X. 11-én a Vereckei szorosban.

Pető János főtörm.

1944 X. havában partizánokkal vívott harcban.

Vágvölgyi Károly őrm.

Tisztelgünk dicső emléküek előtt!

A láda körül négy darab elégett fejű fehér gyufaszál volt a földön.

A szoba agyagos padlóján rögzíthető nyomok nem voltak.

A helyszín adataiból arra lehetett következtetni, hogy bűncselekmény nem fordult elő, mert:

az udvarban és a kertben talált, sokhelyütt egymást fedő, jellegzetesség nélküli bocskoros lábnyomokból határozottan meg lehetett állapítani, hogy azok tulajdonosa az udvarból ment a patak felé és onnan vissza az udvarba. Ebből viszont arra lehetett következtetni, hogy a házhoz tartozók valamelyikének a nyomai éspedig a valószínűség szerint a panaszosé, mert a feleségének sokkal kisebb lába és bocskora volt.

Az ablakrács alatti, erőszakos feszítés által keletkezett rés annyira kicsiny volt, hogy azon keresztül legfeljebb egy kisgyermek, vagy egy nagyobb macska bujhatott volna be a szobába, de egy felnőtt ember semmi esetre sem. Gyermek pedig nem lehetett a tettes, mert az igen erős két vasszeget, amelylyel a rács alsó sarkai is az épület falához voltak erősítve, kihúzni, vagy kifeszíteni nem birta volna. De ha ez — tegyük fel — mégis megtörténhetett volna, nem tudta volna a gyermek a vasrácsot fel-feszíteni, mert annak felső két sarkát olyan erős vasszegek rögzítették a falhoz, hogy azok kifeszítése erős embernek is munkát adott. Különbözik pedig a legkisebb komoly bizonyíték sem volt arra nézve, hogy az ablakon bárki is bemászott volna. Emellett szólt az is, hogy az ablak középső fájának csak az alsó csapja volt kitörve, már pedig annak eltávolítása nélkül a 30 cm széles ablakszárnyon látható surlódás vagy beszennyezés nélkül senki nem juthatott volna a szobába.

Az ablak alatti falrésznek besározása is csak megtévesztési szándékból történhetett, mert egy felnőtt ember a földtől ilyen alacsonyan levő ablakon könnyen be is léphetett volna, mászásra nem volt szükség.

Ha a tettes a kötött harisnyaszárban lévő és szemes rozs közé, ládába eldugott pénzt onnan kivette volna, akkor a kezére vagy a harisnyaszárra tapadt rozsszemekből néhány szem feltétlenül lehullott volna a szoba padlójára, ott pedig egy szem rozs sem volt található.

A szobában talált, elégett végű gyufaszálakat is megtévesztési célzattal dobhatták a szoba padlójára, mert ha a tettes tudta, hogy a pénz a rozsos ládában van, akkor az világítás nélkül is megtalálhatta volna és nem gyújtott volna áruló világítót. Különbözik a tettesnek tudnia kellett a pénz holtartásáról, mert a szobában máshol nem kereste azt.

Végeredményben a helyszín adataiból arra következtettem, hogy színlelt betörésről van szó, amit valószínűleg a panaszos követett el.

Ezért és mert a panaszos azt állította, hogy az összes pénzét ellopták, állandóan figyeltem és figyeltem.

Alig egy hónap leforgása után a panaszos az aninabányai országos vásáron több bárányt vásárolt 100 koronát jóval meghaladó összegért.

Kikérdezése során megkísérelte igazolni a bárányokért fizetett összeg holszerzését, de amikor ez

nem sikerült neki, beismerte, hogy a színlelt betörést ő követte el. A betörés elkövetésével azért gyanúsította Cserbu Vasziliét, mert az haragosa és azt hitte, hogy az ő gyanúsítása alapján Cserbut elítélik.

Ebben az esetben is a helyszín adataiból való következtetés tette lehetővé a tényállás kiderítését és mentesített egy ártatlan embert az oknélküli zaklatástól.

Tanulság ebből az esetből az is, hogy sértett állítását nem szabad minden esetben valóságként elfogadni, különösen nem, ha a helyszín adatai ellentmondanak az állításnak, de akkor sem, ha az állítás semmivel sem támogatható.

A székely havasok meséje.

Regényes történet.

(6)

Írta: **AGYAGFALVI HEGYI ISTVÁN.**

A bíróék házábanál.

Máriskó az ablaknál állott s csuporból a muskátlikát locsolgatta. Méhek dongtak a nyíló virágok közt s az útszéli akácfa lombosodó ágai közt átsurrant egy-egy langyos napsugár, hogy megcirógassa halvány, szomorú arcát. Már nem volt feketében, de a napfényben meg-megcsillanó szőke hajában még ott sötétlett a gyászpántlika, emlékeztetőül az elfeledhetetlen komor napokra.

Lidi nén a tálasnál tett-vett, törülgette a kórondi mázas cserépkorsókat s közben nagyokat sóhajtozott. Látszott rajta, hogy valami fúrja az oldalát. Nem is birta sokáig, egyszerre kirukkolt a mondókájával:

— Máriskó, te!... letőt a gyász!...

— Nekem nem... — hangzott az alig hallható válasz.

— Már pedig ideje vóna a férhőzmönésről gondózkodni. Csak nem száradhacc idehaza, mind a kóré!

— Nem megyek én férjhez Lidi nén... csak egyhez, vagy senkihez! Tudja azt maga jól...

— Mindétig ezt a régi nőtát fuvod! — csapott egy légy után a portörölővel mérgesen Lidi nén. — Hogy megvárod Gábort. Mikor lössz az Uramisten! Kész vénleán léssz te már akkor, amikor szabadul!...

Máriskó visszafordult s megfényesedő szemre nézett az öregasszonyra.

— Gábor elvesz úgyis, akármilyen vén is leszek, meg csúf is!

Lidi nén lejjebb eresztette a hangját.

— No azt éppenséggel nem mondom. De csakugyan hozzámönnél az édosapád megölő gyilkosához? Nem vóna maradásod a faluba!

A leány szemében különös tűz gyulladt ki s halvány arcát is pirosra színezte a hit.

— Ma is meg mernék esküdni, hogy nem ő a gyilkos! Gábor olyan szörnyűséget nem tehetett! Jó az Isten, majd csak napfényre jut az igazság!

— Ezt is hallottam vagy százszor! Úgy láccik csigák húzzák azt a szekeret, akin az igazság jár!

— Mégis csak megérkezik egyszer, meglássa!

Béregfy Károly m. kir. vezérezredes, honvédelmi miniszter.

Vajna Gábor m. kir. ny. vk. őrnagy, belügyminiszter.

— Meg-é? — heppent le egy székre a vén asszony. — Jaj, hogy nyilallik má megint a farcsukam! — kapott a derekához s nagyot nyögött.

Máriskót nem hűtötte le a Lidi nén tamáskodása. Atszellemült arccal folytatta:

— Valamelyik éjszaka álmomban a templomban voltunk. Esküdtünk Gáborral. Zúgott az orgona, mindenféle virág, nemzetiszín szalagok. Ott szorongott az egész falu. De szép is volt, Istenem... olyan boldog voltam, hogy ki se mondhatom...

Itt elcsuklott a leány hangja s csendes zokogásba fulladt.

— Jaj, édos bogaram! No ne sirj, no! — pattant fel a székről, kilencven kilóját meghazudtoló frissességgel a testes asszonyság. Odafutott Máriskóhoz s megölelte. — Mindön úgy lössz, ahogy gondold!... de métt nem inkább temetésről álmottál? Az jelenti ébrönvalóságba a lakodalmat!

A lány kötényével megtörülte a szemét s félig sirva, félig mosolyogva mondta:

— Ugyan menjen már, Lidi nén! Mintha az álmot is úgy meg lehetne rendelni, mint az ujságot! — De meg lehet ám! — erősködött az asszony. Ha elfúvom a gyertyát s a feje őzembörre gondolok...

— Talán az ősz emberre? — vidámodott meg Máriskó.

— Arra, arra lelköm, az őzembörre, aki éjjelkor kikel a koporsóból, s mérges köddé változik. Aki abból egyet szippant, ha embör, száraz betegségbe esik, ha tehen, vörös tejet ad... Még a hideg es

kiráz ha rea gondolok. A fejemre húzom a csergét s addig vacogok, amíg csak el nem aluszom. Ijenkor egész éccaka hóttakról álmodom...

Máriskót egészen megvidámította a sok csacska beszéd.

— Hát az mire jó, Lidi nén? Hányan kérték meg kiedet? — kérdezte évödvé.

— Jaj, be rusnya szád van! — pörölt tréfásan az öreg asszony.

Hát ki kérne meg egy ijen magamfajta vén boszorkánt? Nem magamnak akarok én már eccer kiálmodni egy kézfogót...

Máriskó melegen megcsókolta.

— Dehogy is vén boszorkány maga, Lidi nén! Ahogy engem ajnározott mindig, az árvát! Anyám helyett, anyám volt, áldja meg érte az Isten!

Lidi nén elérzékenyülten törülgette a szemét.

— Hát ki ne szereine tégöd, aranyadaram? Az is pogány, aki görbén tud réad nezni!...

Jóformán ki se mondta az utolsó szót, kopogtatás hangzott, majd nyílt az ajtó s belépett a helybéli csendőrőrs parancsnoka, Zsigmondy főtörzsőrmester. Máskor kemény, szigorú arcvonásain most huncutkás mosoly játszadozott. Mögötte helyettesének, Bibó őrmesternek komoly, megilletődött arca lett láthatóvá.

— Áldás. békesség! — köszönt a főtörzsőrmester és hátrafordult.

— No, jere te is, Dénes! Csak nem szállt inadba a bátorságod?

— Jó napot kívánok! Kezüket csokolom! — mondta az őrmester zavartan. Máriskó az őrmesterre nézett, kissé elpirult s halkán szólt:

— Isten hozta az urakat...

— Foglaljanak helyet nálunk, lelkeim! — törlötte kötényével a székeket Lidi nén, — el ne vigyék az álmunkot! — Nevetve folytatta: — Különösen az ojan fain álmat, akit mostanában én szoktam látni!

— Köszönöm Lidi néni! — foglalt helyet a főtörzsőrmester s intésére az őrmester is leült. Szem-melláthatóan meg volt illetődve.

— Hát miről szokott álmodni nénémasszony? — fordult Lidi nén felé az őrsparancsnok.

— Én-é? Én biza hőtt embőrről, temetésről!

— No akkor jó helyen járunk! — intett a szemével vidáman helyettesé felé a parancsnok. — Az ilyen álmot azt jelenti, hogy lakodalom lesz itt nem-sokára! Hát a vőlegényről történt-e már gondoskodás? — tette hozzá évődve.

Lidi nén Máriskóra nézett, aki a szokottnál is sápadtabban, lesütött szemmel ült a virágokkal teli-festett kanapén.

— Hát biza... a még nem igön van! — mondta bizonytalanul.

A tiszthelyettes is Máriskóra pillantott s vidáman folytatta:

— Csak azért mondom. Mert ha nincs, én hozok egyet! Itt ül ni, mellettem! Űgy forgatja a kalapját, mintha fizetnének érte! No ki vele, bátran, Dénes fiam!

Az őrmester úgy elpirult, mint egy szüzlány. Finom, úriás arcán meghatottság látszott.

— Talán inkább a főtörzsőrmester úr! — mondta halk hangon.

A főtörzsőrmester felállt, egy lépést tett Máriskó felé s komollyá vált arccal, magát feszesen kihúzza megállt előtte.

— Ne sokat teketóriázzunk, megmondom, hogy mi járhatban vagyunk. Ez a derék, becsületes fiú, a helyettesem, Bibó Dénes, őrmester lett. Most már házasodhatik. Régóta szereti s kedves hitestársául óhajtja Préda Mária tisztas hajadont, kinek a kezét az ő részére ezennel ünnepélyesen megkérem!

Lidi nén összecsapta a kezét.

— Az álmom!... az álmom! — sápította. — Hála néköd jószágos Istenöm!

A főtörzsőrmester mintegy rendreintően ránézett, majd Máriskó felé fordulva folytatta:

— Dénes egyetlen fiú. Odahaza az Alföldön szép tanyájuk van, így hát nem vagyont keres, mert abban nincs hiány. Őrmesternét keres, olyan finom lelkű, csendes természetű leányzót, amilyen maga, szép hugám! No mit szól hozzá, várjuk szíves bele-gezését!

Máriskó felvetette szempilláját s a főtörzsőrmesterre nézett. Zavara már elmúlt. Emelt, határozott hangon válaszolt:

— Nagyon szépen köszönöm a megtiszteltetést, de én nem gondolok még a férjhezmenésre!

Lidi nén ijedten közbevágott:

— Nem-é? Mindéig csak arra gondos!

— Miket beszél itt összevissza! — nézett rá szemrehányóan a lány s a füleig elvirult. A főtörzsőrmester jobbnak látta megint tréfásra fordítani a hangot. Mosolyogva mondta:

— Hát persze minden leány arra gondol! Még a csufja is, hogyne gondolna hát arra egy ilyen virágzó, szép teremtés, mint maga! — Aztán megint elkomolyodott s kezét a lány karjára téve, rábeszélő, szinte atyai hangon folytatta:

— Máriskó fiam! Ennél jobb, hűségesebb természetű, komolyabb gondolkozású férjet nem talál, ha lámpával keresi is! Gondolja meg!

— Elhiszem, főtörzsőrmester úr! — babrált a kötényével a lány. — De én már régen meggondoltam. Nekem már van vőlegényem, aki egy eszendeje szenved ártatlanul a szamosújvári fegyházban s várja, hogy mikor nyilik meg előtte az ajtó... Én is azt várom!

— No azt várhatják! — fordult nyersebbre a főtörzsőrmester hangja. — Csudák ma már nem történnek!... Gyerünk hát Dénes, itt nincs mit keresnünk!

Máriskó összetette a két kezét s könyörgő pillantással fordult a komoran szedelőzködő csendőrök felé:

— Azért ne haragudjanak... lássák be!...

Lidi nén nem állhatta meg, hogy mérgesen bele ne kottyanjon:

— Mit lássanak bé? Tiszta igazuk vagyon! Kire vársz, mire vársz? Csak nem szalasztod el a szőröncsedöt te, te!... No kús báránkám gondod meg magad... az én kedvemér!

Az őrmester kihúzta magát s büszkén közbeszólt:

— No azért igazán ne! Arra még nem vagyok rászorulva!... Mehetünk főtörzsőrmester úr!... vihetjük a kosarat!

Máriskó félig sírva fordult az elhalványult arcú fiatalember felé:

— Ne vegyék úgy kedves Bibó úr!... Ha tudnám, hogy Gábort sohase látom többé, talán meg-gondolkoznék... de én érzem... érzem, hogy...

Nem bírta tovább a feszültséget, mellyel telítve volt a levegő s gátlás nélküli, keserves sírásra fakadt.

A szótlan csendjét a főtörzsőrmester szánkozóra látgylt, de határozott, férfias szavai törtek meg:

— Hát hogy vegyük? Kosár ez mindenképpen! Furcsállom a gusztusát kedves hugom! A csendőr s a fegyenc közül az utóbbit választja!... No de nem baj! A csendőrnek mindent ki kell bírni még az ilyen megalázást is! Azért nem lesz kisebb se gyöngébb! Ellenkezőleg: megkeményedik tőle!... No gyerünk, édes fiam!

(Folytatjuk.)

A létünkért való küzdelmünkben, válságos helyzetekben csak magunkból meríthetünk erőt! De az a magunkból merített erő elég is, hogy nemzetét létünket, jövőnket biztosítsuk!

Minél ziláltabb, válságosabb a helyzet, minél nagyobbak a követelmények és a megpróbáltatások, annál nagyobb elszántsággal kell harcolnunk, dolgoz-nunk, erőnköt megfeszíteniünk és erőnkben bízniünk! Csak így tudjuk, de így fogjuk a győzelmet ki-harcolni és kiérdemelni.

vitéz Temesvári Endre m. kir. vezérőrnagy,
a m. kir. csendőrség felügyelője.

Ládai István m. kir. szkv. csendőrezredes,
belügyminiszteri államtitkár.

A babona igájában.

Írta: KISS JÓZSEF VIII. őrmester (Bükkösd).

1943 február 9-én megjelent az őrsön Kocsis Mihály* bükkösi lakos, gazdasági cseléd és panaszolta, hogy amikor az elmúlt éjtszaka kb. 3 óra tájban, etetni felkelt, észrevette, hogy a közös cselédkonyhá füstölőjéből, melyben ő és több társa hűsneműjüket tartották, ismeretlen tettes egy oldal szalonnát és egy oldalast 25 pengő értékben ellopott.

Gyanúja a vele közös szobában lakó egyik gazdasági cselédre irányult, aki akkor éjtszaka többször kiment az épületből.

Az ügy nyomozására Heltai szakaszvezetővel, mint járőrtársal, magamat vezényeltem ki. A sértett pusztai lakásán bizalmi egyénnel együtt rövidesen megjelentünk. Mikor a sértett konyhájába belép-tünk, a szobában az ő és a vele együtt lakó felesége éppen az úgyról beszélgettek. Ezt anélkül, hogy észrevették volna, sikerült kihallgatnom. Kis idő mulva a szoba ajtaját kinyitottam, amire sértett fele-sége nagyon megijedt. A szomszéd cseléd feleségét hazaküldtem azzal, hogy tartózkodjak a lakásán, mert lehet, hogy oda is be fogunk menni, majd a sértett feleségének kikérdezéséhez fogtam. Közölte, hogy

— amint azt a férje időközben észrevette, — a szalonnán és az oldalason kívül még egy sonka, egy fél disznófej és körmök is hiányoznak. Ezután sértettet újból kikérdeztem, hogy teljesen tisztában legyen azzal: mit is loptak el, majd a konyhát és füstölőt alaposan átvizsgáltam. A kéményben több cseléd hűsneműje érintetlen volt. A nyitott tűzhelyben megtaláltam a sonka kötelét, a többi hiányzó húsdarabnak a tartózsinegei pedig a kéményben levő rúdon lógtak. Minden jel azt mutatta, hogy itt lopás nem történt; mert a többi cseléd sertéshúsából egy darab sem hiányzott. Ha lopás történt volna, akkor a tettes nemcsak a terheltebből, hanem a többiekéből is elvitt volna valamit.

Az volt a gyanum, hogy a sértett felesége adhatta valakinek az eltűnt sertéshúst. S ekkor elkövettem azt a hibát, hogy az asszonyt kérdőre vontam: hová tette, kinek adta el a hiányzó hűsneműt. Ő persze magából kikelve kijelentette, hogy csak nem bolond az öt apró gyermeke szájától elvinni az élel-mét. Beláttam, hogy ilyen módszerrel nem érek cél-t s hogy az asszonnyal szemben táplált gyanumat előbb bizalmas puhatolással kellett volna alátámasztani. De most már nem lehetett visszaláncolni s ezért szép szóval igyekeztem közelférközni az asszony lelkiismeretéhez. Szerencsém volt, mert kérdéseim nyomán az asszony hirtelen sirvalakadt s arra kért, ne szóljunk a férjének semmit, akkor mindent őszintén elmond. Ezt meg is ígérték neki.

* A nevetek megváltoztattuk. (Szerk.)

Az asszony elbeszéléséből a babona igájában vergődő lélek szomorú képe tárult elének. Eddig férje előtt titkolta, hogy 1943 január 20-án, a lakásán megjelent egy cigányasszony, aki kaposvári lakosnak mondta magát és közölte vele, hogy Kaposvárról most jött vonattal. Beszélgetés közben azzal dicsekedett, hogy ő mindent meg tud jósolni. Erre megkérte a cigányasszonyt, hogy neki is jósoljon. Az vállalkozott is rá, sőt felajánlotta azt is: lehetővé teszi majd, hogy férjének nem kell bevonulni katonai szolgálatra és a frontra sem viszik ki, csak adja át neki a férje ünneplő ingét, hogy azt a keresztútra elvihesse. Oda azért kell elvinnie, mert van 9 táltosa, akik az inget megszentelik és 3 napon belül visszaküldik vele.

Ekkor arra kérte a cigányasszonyt: azt is csinálja meg, hogy többé ne legyen gyermeke. Az erre is vállalkozott, de csak azzal a feltétellel, hogy ha ad neki egy szakajtóra való lisztet, mert a férje ingét a lisztbe kell beletenni és azt is a keresztútra kell elvinni, ahol a táltosok meg fogják szentelni és 3 napon belül vissza fogják küldeni. Az inget és a lisztet a férje tudta nélkül átadta a cigányasszonynak, aki azzal el is távozott.

3 nap múlva ismét megjelent a lakásán a cigányasszony, de akkor már egy egész kenyert és egy szál kolbászt kért azzal az indokkal, hogy a táltosai azt is követelnek tőle, mert a jóslás csak úgy fog sikerülni. A kenyérre azért van szükség, mert azt a táltosok megszentelik, majd 3 nap múlva visszaküldik, hogy abból egyék a család egy egész hétig. A kolbászra pedig azért van szükség, mert abból a szentelés után húsvétkor kell az egész családnak enni. A kenyeret és a kolbászt is átadta a cigányasszonynak, azért, hogy sikerüljön a jóslása.

3 nap múlva újból megjelent a cigányasszony. Ezúttal ismét a táltosaira hivatkozott, akik azt mondták, hogy még egy kenyérre és egy sonkára van szükségük. A kenyér azért szükséges, mert az előbb elvitt kenyér nem lesz elég egy hétig a családnak, a sonka pedig azért, mert az előbb elvitt kolbászból nem tud jóllakni a család húsvétkor. Ha ezeket még átadja, akkor egészen bizonyos, hogy a jóslás sikerülni fog. A kért dolgokat szintén átadta a cigányasszonynak.

A negyedik esetben megint 3 nap múlva jelent meg lakásán a cigányasszony és titokzatosan közölte vele, hogy ismét a táltosai küldik: most már nekik is adjon egy kis húst, mert már ők is nagyon kiéheztek a keresztútnál. Ez alkalommal egy darab szalonnát, egy fél disznófejet, egy üveg töpörtyüt és egy csalánszákot adott át a cigányasszonynak, amiben a dolgokat elvitte. A cigányasszony a saját gyermekei részére is kért tőle ruhát s ezért két kötényt és egy gyermekkombinét is átadott neki, hogy sikerüljön már egyszer a jóslása.

Amikor a cigányasszony a dolgokat megkapta, azt mondta, hogy majd ha a keresztútról az ételmezt visszahozza, akkor az egyik táltos vele fog jönni és az majd megcsinálja, hogy az ágya alól egy fazék pénzt fog kiemelni, amiből a gyermekeit egész életén keresztül jól tudja tartani, nevelni.

A cigányasszony természetesen semmit nem vitt vissza s ezt aztán férjének nem merte megmondani.

Kocsisné a cigányasszonyról nem tudott használható személyleírást adni, csak annyit mondott, hogy ha a nőt elébe vesszük, akkor felismeri.

Eszembe jutott, hogy azelőtt egy héttel, amikor a postán voltam, láttam, hogy egy cigányasszony a pusztáról jött és zsák volt a vállán. Amikor engemet meglátott, mindjárt más irányba vette az útját. Bizonyára az a cigány nő csalhatta ki sértett asszonytól a kérdéses dolgokat. Magam jól ismertem ezt a cigány nőt s tudtam, hogy a megyefai ciánytelepen lakik. Mivel Kocsisék szomszédja is látta a táltosaiból élő cigányasszonyt, Kocsisné is, őt is magunkkal vittük, hogy a megyefai cigánytelepen a felismerés megtörténjék. Nem is kellett sokáig gyalogolnunk, egyszer csak észrevettük, hogy a mi cigányasszonyunk jön velünk szembe az úton. Szerencsére, a két asszony ekkor már nem volt velünk, mert őket egy másik úton küldtem előre, nehogy a cigányasszonyt elkerüljük.

A cigány nőt elfogtuk, kikérdezése és a kunyhójának átvizsgálása végett őrizetbe vettük és visszakerültünk. A telep közelében találkoztunk a két asszonnyal, akik a cigányasszonyban rögtön felismerték a pusztai gyakori látogatóját.

A cigányasszony már útközben beismerte, hogy a kérdéses dolgokat ő vitte el. A húsmezt ő és családja már elfogyasztották, míg a többi dolgok a kunyhóban vannak. A kunyhója átvizsgálása során egy gyermekkombinét és egy kötényt találtunk meg, amit őrizetbe is vettünk. A sértettől elvitt zsák darabjai is ott voltak a kunyhó körül, amit lábukra kötve szaggattak össze.

Sértett szomszédasszonya a kunyhóban az egyik tányérban a sajátját ismerte fel. Megkérdeztem tőle, miként került az ide. Elmondta, hogy a cigány nő nála is járt és tőle is kicsalt egy sonkát, a tányért pedig savanyított káposztavitelre adta oda kölcsön és a cigány nő nem hozta vissza.

A gyanúsított a kikérdezése során mindent beismerett. A húsmezt ő kérte a sértettektől, de — mint mondta — lehetett volna annyi eszük, hogy egy cigányasszony úgysem tud semmit sem csinálni, amikor még az orvosok sem tudnak mindenkit meggyógyítani. Miért hitték el, hogy neki táltosai vannak, gondolhatták volna, hogy a gyermekeinek vitte az ételmezt.

A leírt esetben a tanulság az, hogy ha valaki lopás miatt tesz feljelentést, a csendőr első dolga az legyen, hogy a sértett által panaszolt esetet bírálja el és állapítsa meg, hogy történt-e egyáltalán lopás, vagy ha nem, akkor mi történhetett? Ezért kell elsősorban is a helyszínt alaposan átvizsgálni és a sértett családi életébe betekinteni, így akkor soha sem kerül abba a helyzetbe, hogy a cselekménnyel kapcsolatosan ártatlan egyéneket hurcol meg és tesz ki a közmegevetésnek.

A másik tanulság pedig az, hogy a csendőr szolgálaton kívül is kíséren mindenkit figyelemmel, hogy adott esetben fel tudja használni azt szolgáltatásban. Ezen esethet, ha nem vettem volna figyelembe a cigányasszonyt, nem lehetett volna őt azonnal az igazságszolgáltatás kezére adni, mert a sértettek a cigányasszonyról semmiféle leírást nem tudtak adni.

Csak egy kötelessége és hivatása lehet ma mindenkinek, kivétel nélkül: erejének, tehetségének teljes latbavetésével a háborús kötelességnek eleget tenni.

Csendőrhadnagyok avatása 1944. november 15-én.

Harcokcsik harca harcokcsik ellen.

Báró Jungenfeld Ernő cikke nyomán.

(Befejező közlemény.)

Reggel elérik Soissons-t. A rövid pihenőt néhány vállalkozó szellemű tiszt az ősi székesegyház megtekintésére fordítja. Épen áll a világhírű templom, csak egyetlen könnyű gránát csapódott be belsejébe egyik ablakon át, de kárt szerencsére az sem okozott, mert a templom belsejének értékes faragott oltárait és képeit vastagon felhalmozott homokszákkal védelmezte.

Innen kezdve a menet mind vontatottabbá válik. Az út tele van sűrűn egymásután menetelő különböző alakulatok menetoszlopaival. A messze előretolt csapatok által a Marne túlsó partján alkotott hídfő védelme alatt az utászok már építik az első hidat. Nagy a tolongás az egyetlen átkelési hely felé. Mindenki lehetőleg elsőnek szeretne átkelni. A páncélosok letérnek az útról és réteken, szántásokon át igyekeznek a híd felé.

Végre az utolsó harcokcsi is átfutott a hídon. A vonat járóművei persze lemaradtak, ami előrelátható volt és így zavart nem okozott, mert löszrel és üzemanyaggal megrakott pótkocsikat kapcsoltak a harcokcsikhoz. A motorkerékpáros század kerékpárjait is bölcs előrelátással fémálhálták a harcokcsik tetejére, ami később nagyon célszerű csele-

kedetnek bizonyult, mert a Marne túlsó partjának ingoványos talaján egyelőre még csak a hernyótalpas vontatók tudtak átvergődni.

Végeláthatatlan hosszú oszlopban vonulnak át a csapatok a hídon a megtört franciák üldözésére. Ellenállásnak egyelőre nyoma sincsen, csak távoli ágyúdörgés hallatszík.

A 6. század a páncélos hadosztály bal oldalának biztosítását kapja feladatul. A helyzet ott még tisztázatlan.

A század balra letér a menetvonalról, hogy a feladatának megfelelő viszonyba jusson. Csakhamar egy falu elé érnek. Tulajdonképpen ki kellene kerülni a községet, mert lehetséges, hogy még franciák vannak benne és kis páncélos erő magára hagyva, nem vívhat sikeresen helység-harcot, de a századparancsnok nem akar kerülni, nekivág a falunak.

Alig érnek be az élen futó harcokcsik a falu első házai közé, amikor minden oldalról géppuska, sőt tüzérsgépi tűz is fogadja őket. Az egyik utcából francia harcokcsi tör rájuk, de azt néhány szerencsés lövéssel leküzdik. A franciák rövid ellenállása megtörik, menekülnek.

A feladat végrehajtásához a század előnyomlását egy kisebb emelkedésig kell még folytassa. A peremvonalig érkezve, hálás és csak ritkán felbukkanó célt pillantanak meg. 6—700 m-re a magaslattól, menettírányukra merőlegesen húzódó széles műúton, fogatolt és gépkocsizó francia oszlopok

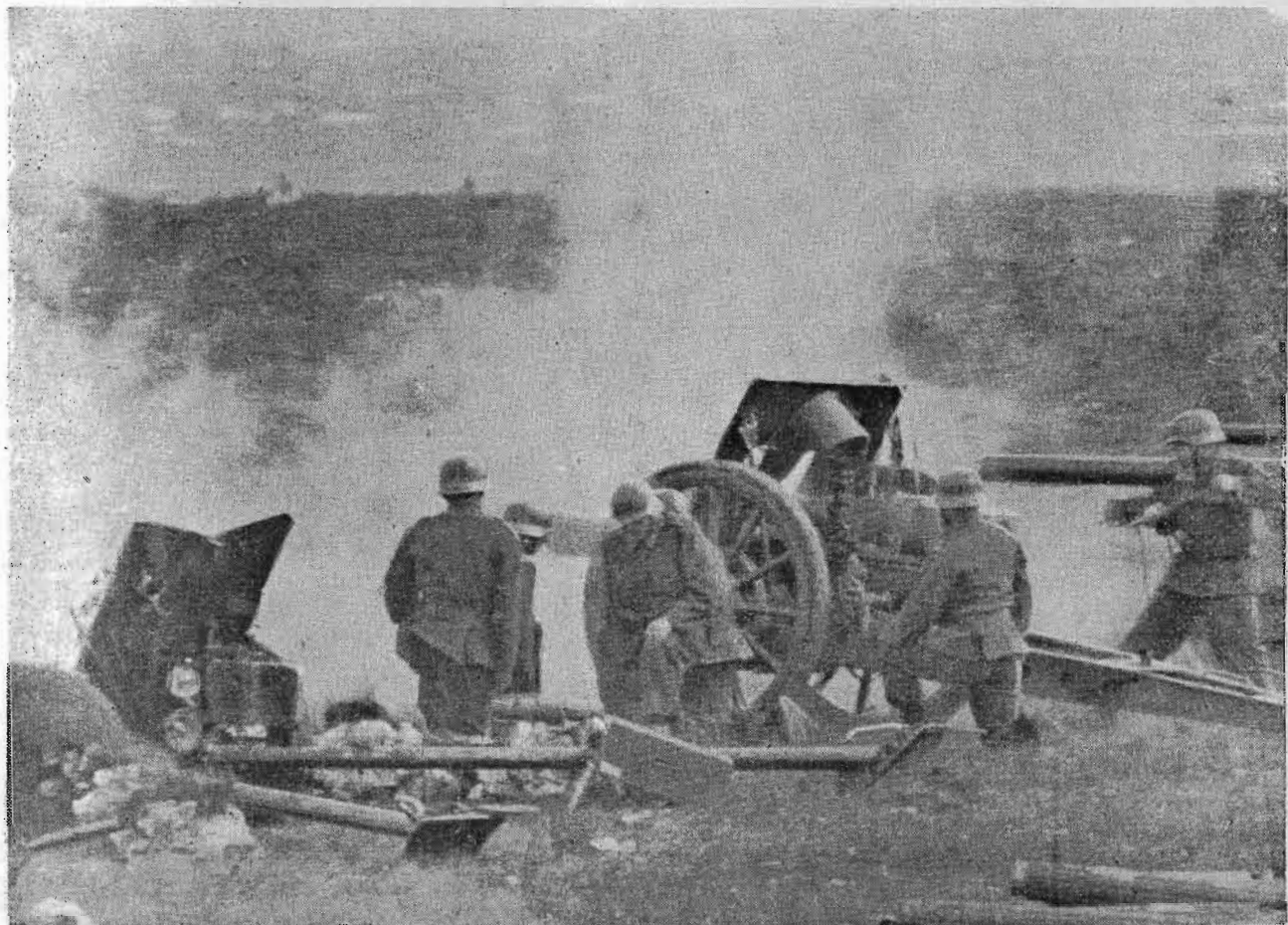

Páncélököllel a szovjet harckocsik ellen.

Nagyanya és unoka ásóval szolgálja a hazát.

Tüzérségünk a főváros védelmében.

A nagyapa sem marad el.

rajzát kellett megszereznie. Ez az út csak arra szolgált, hogy megállapítsák, vajjon a kapitány feltevése magától megállja-e helyét. A cég tulajdonképpen kémroda volt. Ebből az útból visszatért Berlinbe s a kapott pénzt is visszaadta. A hírszerző osztály vezetője azonnal látta, hogy szakértelemmel és hidegvérrel rendelkező emberrel van dolga s komoly feladatokat is végre tud hajtani.

Most már nehéz feladatot kapott. Winanky kedvese ebben az időben betegeskedett, állandó nyugtalanság gyötörte, az orvosok nem tudták, mi baja lehet. A kapitány bevallotta a leánynak, hogy milyen feladatra vállalkozott! A leány szeme fecsillant, megnyugodott s könyörgött, hogy útjára a kapitány vigye magával. Winanky a kívánságot teljesítette s útnak indultak. Hetekig voltak úton. Ez idő alatt a német hírszerzés vezetője pontos rajzokat kapott, a Maas mentén álló francia erődökről és sáncokról tábori vasutakról, amelyek térképbe még nem voltak felvéve. Innen továbbutaztak a carleville—verduni vonalra, ahol megállapították a tábori erődítéseket, azok erősebb és gyengébb pontjait. Mind a ketten kitűnően tudtak franciául. A leány jól értette a vasutasok, postások, parasztek nyelvét, azokkal hamarosan megkedveltette magát s mindent kifecsegték neki. Az utazás közben a leányt Winanky állandóan oktatta a katonai ismeretekre, amit feltűnő gyorsan elsajátított. Svájci útlevelel rendelkeztek, menetvonalukon növénygyűjtéssel foglalkozva, feltűnés nélkül haladhattak.

Charlevillében tartózkodtak, amikor egy éjjel a leány felriadt álmából, úgy érezte, hogy üldözik őket. Másnap sietve menekültek ki a pályaudvarra, ahol a leány figyelmes lett egy férfire, aki már napok óta figyelte őket s akit már többször látott. Megérezte, hogy a figyelő férfi titkos rendőr. Látta, hogy a férfi két őrszemet állított fel a kijáratához és kettőt a pernonon. Úgy érezték, hogy minden elveszett. A nő hirtelen elhatározással és bámulatos nyugalommal a pernonon álló őrszemnek odaszólt, hogy veszedelmes kémnőt üldöznek az utcán, siessenek a rendőrök segítségére. A két őrszem gyorsan eltávozott, a menekülés útja szabaddá vált. Kisurrantak a pályaudvarról, kocsit kerítettek s gyors iramban elillantak a határ felé. Szerencsésen elérték Kőlnöt és így megmenekültek a rendőrség karmaiból.

Az izgalmak Winankynak megártottak. Kórházba szállították, ahol meghalt. Ettől kezdve a leány magára volt hagyatva. A német hírszerzés vezetője azt az ajánlatot tette a leánynak, hogy dolgozzék egyedül, ehhez való tehetségéről már tanubizonyágot tett. A leány az ajánlatot elfogadta.

Első útja 1913-ban a Vogezekebe vezetett. Egy szép napon egy kis falucskában egy 16 esztendőös kis svájci festőnövendék jelent meg. A falu pensiójában szállásolta be magát. A hegyekbe járt ki festegetni. Mindenkiel megbarátkozott és segítettek neki a festőállványt, fényképezőgépet cipelni. A vasutasok, mezőőrök szívesen elbeszélgettek vele s tájékoztatták a vasút- és útviszonyokról. Estéknél el-eltársalgott lakótársaival, a pensió társas életében ő volt a hangadó.

Egy nap tiszték érkeztek a pensióba. A leány hamarosan megismerkedett velük. Különösen egy kapitánynak nyerte meg a tetszését, aki néhány nap

mulva halálosan szerelmes lett belé. Éppen nagy gyakorlatok folytak ebben az időben a Vogezekeben. A kapitány többször kikocsizott a leánnyal a gyakorlatok színhelyére. A leány szakszerű katonai tudással állapította meg a francia csapatok erejét és összetételét, szemrevételezte az ütegállásokat. Napokon keresztül járta a Vogezekeket s megfigyelte a gyakorlatozó francia katonaság minden mozdulatát. A gyakorlatok vége az lett, hogy a francia kapitány megkérte a leány kezét. Ez elől a leány azzal a kijelentéssel tért ki, hogy előbb megkérdezi szüleit s kikéri azok beleegyezését. Útra készült. A kapitány rendelkezésére bocsátotta saját autóját, két katonát kísérendőül is adott melléje. Így érkeztek meg a határra, ahol minden vámvizsgálat nélkül átengedték. Rajzait, fényképeit átmentette. Svájcba váltott jegyet, de közben útirányt változtatott, kiszállt a vonatból s a legközelebbivel Berlinbe utazott. Meglepő híreket hozott a francia hadseregről és igen értékes fényképfelvételeket és rajzokat. Ezzel újból igazolta a titkos hírszerzésre való rátermettségét.

1914. év tavaszán Belgiumba vezetett az útja. Saint-Sebastin városban kötött ki. Ennek közelében folytak a belga hadgyakorlatok. Igen komoly feladat elé volt állítva. Meg kellett állapítania, hogy Lüttich erődítményeiben hol vannak az állandóan beépített ágyúk, milyen úrméretűek, hogyan szabályozzák a csatornák és folyók vizét, milyen állapotban vannak a vasutak. Nagy munkáját Brüsszelben kezdte meg. Egyik szálloda pálmakertjében megismerkedett egy belga hadnaggyal az ismeretség szerelembe csapott át. A belga hadnagy elmaradhatatlan lovagja lett a leánynak, együtt járták a múzeumokat, sétáltak, szórakoztak. Mademoiselle Docteur lelkes franciának adta ki magát, elmondta, hogy apja francia tiszt volt s innen ered, hogy mint vérbeli katonaleány, katonai dolgok iránt érdeklődik. Dicsőítette a francia hadsereget majd sajnálkozva beszélt a belga hadseregről, hogy az gyengén van felszerelve. A hadnagy természetesen tiltakozott e megállapítás ellen s igazának bizonyítására részleteket mesélt el a belga hadseregről.

A leány ezután eltűnt egy hétre. A hadnagy örvendett a viszontlátásnak. A leány dicselkedve mutatta be festőtehetségét s különböző csendéleteket, tájképeket tárt egy heti munkája eredményeképp a hadnagy elé. Sok rajz volt azonban olyan is, amelyeket nem mutatott meg.

A hadnagy egy alkalommal egy kis gépkocsikázásra hívta meg a leányt. Az erődök vidékére tettek egy kis kirándulást, majd a hadgyakorlatok területét is bejárták, s már majdnem a holland határra értek, amikor egy kis javítás végett meg kellett állni. A leány is kiszállt a kocsiból, s míg a hadnagy a hiba megjavításával volt elfoglalva, egy kis papírszeletre feljegyezte az elfogyasztott benzint s hogy hány kilométer utat tettek meg. A kijavítás után továbbindultak. Jó ideig kocsikáztak már, amikor a leány kinyitotta kezításkáját, hogy onnan zsebkendőt vegyen elő. Alig nyitotta ki a táskát, a szél már is egy kis papírlapot ragadott ki a táskából s vitte magával az útmenti bokrok felé. A hadnagy, aki az esetet látta, a kocsit azonnal megállította, kiugrott a kocsiból s a papírszelet után vetette magát. Hiába volt a leány kiáltása, hogy hagyja sorsára a kis papírszeletet, az

Nagy út előtt.

Bodrogi őrm. felv.

lényegtelen, a hadnagy, mint udvarias ember, rohant a kis papírszeletke után. A kis darabka papírt a szél egy eléggé távoli bokorba vitte, ahol fennakadt. A hadnagy felemelte a cédulát s akkor látta, hogy azon titkos feljegyzések vannak. Gyanút fogott. A papírszeletet zsebrecapta és visszatért a leánynak azt mondta, hogy nem találta meg. A leány ebbe látszólag megnyugodott, de érzése azt sugallta, hogy a helyzet veszélyes, menekülnie kell. A hadnagy az autót sebes iramban vezette hazafelé. Egy, az úttól kissé távolabb fekvő csendőrors mellett haladtak el, a hadnagy a gépkocsit megállította s bekiáltott, hogy valaki jöjjön ki. Kiáltozására azonban senki sem jelentkezett. Kénytelen volt a kocsiból kiszállni s maga bemenni az épületbe, hogy onnan valamelyik csendőrt kihozza s annak a nőt átadja. Ezt a pillanatot használta fel Mademoiselle Docteur. Begyűjtötte a kocsit s gyors iramban elhajtott. A menekülés öröme nem tartott sokáig, mert a kocsit pár kilométer után nekiment egy fának s felborult. A leány olyan szerencsésen esett ki a kocsiból, hogy semmi baja nem történt. Futva menekült tova ahhoz a kis csatornához, amely a belga határon folydogál. Gondolkodás nélkül belevetette magát a csatornába s gyorsan átúszta. A túlsó parton egy halászmestert bérelt fel, hogy szállítsa el a holland határig. Fizetett 3000 frankot.

Szerencsésen megérkezett Hollandiába s egy éppen induló hajóval Dover felé utazott. Hogy ne ismerjék fel, szemüveget viselt. Wight szigetén hajózott ki, ahol több hétig tartózkodott s idejét motorcsónakázással és festéssel töltötte. Egyszer elfogta itt is a szorongó érzése. Érezte, hogy valami veszedelem fenyegeti, elhagyta a szállót és svájci útlevelel Párison keresztül szerencsésen megérkezett Berlinbe.

Mademoiselle Docteur idegeit a kiállott izgalmak annyira megviselték, hogy Meranba utazott pihenésre. 1914. július elején már újabb feladatot kapott. Egy

Milánóban tartózkodó német ügynöknek az volt a feladata, hogy állapítsa meg, milyen földmunkákat végeznek az olasz partokon. Ez az ügynök azonban sehogysem tudott eredményt elérni. Jelentette is, hogy legalább négy hétre volna szüksége ahhoz, hogy az olasz partokat végigutazza. A feladat azonban annyira fontos és sürgős volt, hogy azt 6 napon belül végre kellett hajtani. Újból Mademoiselle Docteurre volt szükség. Az ügynök legnagyobb meglepetésére alighogy levelét feladta, 24 óra elteltével a leány megjelent a lakásán. Rögtön munkához kezdett. Másnap egy hirdetőirodát nyitott, megrendelte az összes olasz ujságokat, még a vidéki kis lapokat is. Megkezdődött a nagy munka, a hirdetések kiértékelése. A hatóságok földmunkára, és betonépítkezésre hirdetések pályázatát. Egy jó térképen rögzítette, hogy hol és milyen erődítési munkálatokat akar az olasz hadvezetőség végeztetni. A leány 6 nap alatt megállapította azt, ami kollégájának hetekig eltartott volna. (Folytatjuk.)

Zrínyi Miklós hős hadvezérünk sírjából kiált felénk:

„Hallj meg engem, élő magyar, ihon a veszedelem, ihon az emésztő tűz.

De miért kelljen elvesznünk, vagy kétségbeesnünk, míg csontjainkban velő, ereinkben vér, míg Isten mennyországában az mi birodalmunk lehet, még karunkban kopját, markunkban szablyát szoríthatunk.

Vagy nem azoktól a vitéz magyaroktól származunk-e mi, kik kevés néppel számtalan sokezer pogányokat kergettek! Csak jobbitsuk meg magunkat, szabjunk más rendet dolgainknak, militarem disciplinam: egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók!

A magyar a hadakozásra a legalkalmasabb, a legerősebb, a leggyorsabb és ha akarja, a legvitézebb nemzetség!“

A Csendőrlegénységi Ellátásban Részesülők Betegsegélyző Alapja (CSERBA) szolgáltatásainak újabb szabályozása.

(Folytatás.)

A nemibetegségek elleni gyógyszerek költségeinek megtérítése.

38. §.

(1) Az 1940. VI. tc. 24. §-ában megjelölt nemibetegségben (vérbaj, kankó, lágyfekély és a lymphogranuloma inguinale fertőzőképes vagy fertőzőképességre gyanús esetei) szenvedő igényjogosultak, amennyiben kórházi kezelésben nem részesülnek, e betegségük gyógykezelése céljából szükségessé váló gyógyszereket a 39. §-ban foglaltak szerint szerezhethetik be és a beszerzett gyógyszerekért kifizetett összeg megtérítését a beszerzéstől számított 90 napon belül a belügyminisztertől kérelmezhetik.

(2) A kérvényt az illetékes csendőrkerületi vezetőorvos (9. § (2) bek.) útján kell benyújtani, aki azt véleményével ellátva a belügyminiszterhez terjeszti elő. A kérvényhez csatolni kell a háziorvos által írt és a honvéd gyógyszerertárban kiváltott vényeket, valamint a kezelőorvos igazolását arra vonatkozólag, hogy a kérelmező milyen nemibetegségben szenved és hogy a beszerzett gyógyszerekkel a beteget gyógykezelte.

(3) A nemibetegségek elleni gyógykezeléshez felhasznált gyógyszerek beszerzési költségét a belügyminiszter az igényjogosult betegnek folyósítja.

Kedvezményes gyógyszerellátás.

39. §.

(1) Az igényjogosultak a CSERBA háziorvos által — a részére kiadott CSERBA gyógyszerrendelési utasítás rendelkezéseinek figyelembevételével — a CSERBA vénykönyv (46. §) lapjain rendelt gyógyszereket és (sebészeti) kötőszereket a m. kir. honvéd (továbbiakban: honvéd gyógyszerertár), illetőleg közforgalmú (polgári) gyógyszerertárakból kedvezményes áron szerezhethetik be.

(2) Ha az igényjogosult lakóhelyén honvéd gyógyszerertár van, az igényjogosult a „H. 20. Gyógyszerárzsabás a m. kir. honvédség számára” című szolgálati könyv 10. pontja szerint kiszolgáltatható gyógyszereket

(sebészeti) kötőszereket csupán a honvéd gyógyszerertárban jogosult beszerezni. A közforgalmú gyógyszerertárban beszerzett ilyen gyógyszer és (sebészeti) kötőszere árát az igényjogosult teljes egészében a sajátjából tartozik megfizetni, ha csak a háziorvos a gyógyszer és (sebészeti) kötőszere beszerzését a vényen sürgősnek nem jelzi. Az ilyen gyógyszerek és (sebészeti) kötőszereket beszerzésénél a (6) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni.

(3) Azokat a gyógyszereket, amelyeket a honvéd gyógyszerertárak a „H. 20. Gyógyszerárzsabás a m. kir. honvédség számára” című szolgálati könyv 10. pontja szerint nem szolgáltatathatnak ki, az igényjogosult azokban a helyiségekben is a polgári gyógyszerertárakból szerezhetheti be, ahol honvéd gyógyszerertár van. A beszerzésre a (6) bekezdés rendelkezéseit kell alkalmazni.

(4) Ha az igényjogosult lakóhelyén nincs honvéd gyógyszerertár, az igényjogosult a gyógyszerertár és (sebészeti) kötőszereket a közforgalmú (polgári) gyógyszerertárakból szerezhetheti be. A beszerzésre a (6) bekezdés rendelkezéseit az irányadók.

(5) A honvéd gyógyszerertár a „H. 20. Gyógyszerárzsabás a m. kir. honvédség számára” című szolgálati könyvben felsorolt hivatalos gyógyszereket és (sebészeti) kötőszereket az említett szolgálati könyvben meghatározott módozatok mellett szolgáltatja ki az igényjogosultaknak. A honvéd gyógyszerertár által kiszolgáltatót gyógyszerek és (sebészeti) kötőszereket a CSERBA nem téríti meg.

(6) Az igényjogosult a magisztrális gyógyszerek, a Formulae Normalesben felvett vényminták, a Nostra készítmények, valamint az összes nemibetegség elleni gyógyszerek — a 260.500/1934. B. M. számú rendelet értelmében kedvezményes munkadíj tételek és egyszerű edényzet árának felszámításával árszabványozott — árának 50%-át, a gyári csomagolású ú. n. „egységes” kiszerelt gyógyszerek és gyógyszerkülönlegességek, valamint a (sebészeti) kötőszereket árának pedig 75%-át a gyógyszer kiszolgáltatása alkalmával közforgalmú (polgári) gyógyszerertárnak a sajátjából tartozik megfizetni, míg a fennmaradó 50, illetőleg 25%-ot a CSERBA téríti meg a közforgalmú (polgári) gyógyszerertárnak.

Fizikális és vízgyógyintézeteki kezelésre segély.

40. §.

(1) Az igényjogosult családfe és családtag részére a CSERBA terhére költségmegtérítés adható röntgen-

VÁSÁROLJUNK OSZTÁLYSORSJEGYET TÖRÖK BANKHÁZNÁL
BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 3. SZÁM.

PALLADIS R. T.
Csendőrségi felszerelési cikkek írószere és papír raktár.
BUDAPEST, VI., ANDRÁSSY-ÚT 130. II. EM.
Távbeszélő: 120-013.

mélybesugárzás, közeli besugárzás, rádiumkezelés, zander, szénsavas fürdő, iszapgöngyölés és iszapfürdő igénybevétele esetén.

(2) A fizikális és vízgyógyintézeteki kezelés segélyezésére irányuló kérelem előterjesztésére a 12/a. számú melléklet szerinti „Fizikális és vízgyógyintézeteki kezelésre segély” elnevezésű űrlap szolgál. Az űrlap I. rovatát bármely orvosnak a fizikális és vízgyógyintézeteki kezelés szükségességét megállapító igazolása alapján a CSERBA háziorvos, a II. rovatát a csendőrkerületi vezetőorvos, a III. rovatot a vízgyógyintézet orvosa, a IV. rovatot pedig a családfe tölti ki.

(3) Röntgen mélybesugárzás és rádiumkezelés segélyezése iránti kérelem előterjesztésére a 12/b. számú melléklet szerinti „Röntgen” mélybesugárzásra és rádiumkezelésre segély” elnevezésű űrlap szolgál. Az űrlap I. rovatát a CSERBA háziorvos, a II. rovatát a kezelést végző szakorvos, a III. rovatát a csendőrkerület vezetőorvosa, a IV. rovatot a kezelés befejezése után a szakorvos, az V. rovatot pedig az igényjogosult családfe tölti ki.

(4) A (2) és (3) bekezdésben előírt módon kitöltött űrlapot a segély engedélyezése céljából a kezelés befejezésétől számított 30 napon belül közvetlenül a belügyminiszterhez kell előterjeszteni. A segély összegére a belügyminiszter külön rendelete az irányadó. A kezeléssel kapcsolatban felmerült ellátási és utazási költségek fedezésére a CSERBA terhére segély (megtérítés) nem jár.

Betegszállítási költségmegtérítés.

41. §.

(1) Az igényjogosult családfe és családtag után a kórházi (klinikai) ápolás igénybevétele esetén felmerült betegszállítási költségek a CSERBA terhére elszámolhatók. Ilyen költségmegtérítés csak abban az esetben adható, ha a fekvészállítás szükségessége orvosi szempontból indokolt volt.

(2) A betegszállítási költségmegtérítés engedélyezésére irányuló kérelmet a 13. számú melléklet szerinti „Betegszállítási költségek” elnevezésű űrlapon kell előterjeszteni. Az űrlap I. rovata a kórházba (klinikára) szállítás esetén, a II. rovata a kórházból (klinikáról) való elszállítás esetén töltendő ki. Az I. rovatban a CSERBA háziorvos, a II. rovatban annak a kórháznak (klinikának) orvosa igazolja a fekvészállítás szükségességét, amely kórházból (klinikáról) a beteget elszállították, a III. rovatot az igényjogosult családfe tölti ki.

(3) Rendszerint csak a beteg lakóhelyéhez legközelebb eső és a betegség nemének megfelelő kórházba való szállítás költségei téríthetők meg. Indokolt esetben a belügyminiszter e rendelkezés alól kivételt tehet.

(4) A betegszállításra elsősorban a mentőegyesületek gépkocsijait kell igénybevenni. Amennyiben mentőegyesületi gépkocsi nem állna rendelkezésre, fekvészállításra alkalmas bármilyen szállítóeszközt igénybe lehet venni. Utóbbi esetben az igényjogosult a felmerült betegszállítási költséget a szállítóeszköz tulajdonosának megfizetni tartozik.

(5) Ha a beteg szállítását mentőegyesületi gépkocsi végezte, a (2) bekezdésben említett űrlapot a vonatkozó számla és a szállított beteg átvételét igazoló elismervény csatolása mellett a mentőegyesületnek, ellenkező esetben pedig az érdekelt CSERBA igényjogosult családfe (hozzátartozónak) kell a szállítás megtörténtétől számított 30 napon belül közvetlenül az egészségügyi miniszterhez előterjeszteni. Az igényjogosult részére a szállítási költségmegtérítés a CSERBA terhére csak abban az esetben engedélyezhető, ha a szállítási költség kifizetését a szállítást végző vállalkozó a számlán elismerte.

(6) A betegszállítási költségmegtérítést a belügyminiszter utalványozza, és pedig a mentőegyesületek gépkocsiján végzett betegszállítási költségekkel az érdekelt mentőegyesületnek, a más szállítóeszközökön történt betegszállítási költségeit pedig az igényjogosult családfe (hozzátartozó) részére.

Gyermekágyi segély.

42. §.

(1) Az igényjogosult családfe, ha gyermeke születik, gyermekágyi segélyben részesülhet.

(2) Ikerszületés esetén mindegyik újszülött után jár gyermekágyi segély, épügy halvaszületés esetén, valamint akkor is, ha a gyermek az atya elhalálása után született.

(3) A gyermekágyi segélyt az igényjogosult családfe, utószülötteknél az ellátásban részesülő özvegynek kezébe kell kifizetni. Ha azonban a családfe a gyermek születése idején nem él a feleségével közös háztartásban, a gyermekágyi segély annak kezébe fizetendő ki, aki a szüléssel kapcsolatos kiadásokat igazoltan viselte.

(4) Gyermekágyi segély fejében az első és második gyermek születésénél 120 (Egyszázhusz) pengőt, a harmadik gyermek születésénél 150 (Egyszázötven) pengőt, a negyedik gyermek születésénél 180 (Egyszáznyolcvan) pengőt, az ötödik és a többi gyermek születésénél 200 (Kétszáz) pengőt lehet a CSERBA terhére folyósítani.

(5) A gyermekágyi segély folyósítása iránti kérelmet a születéstől számított 30 napon belül közvetlenül a belügyminiszterhez kell előterjeszteni s a kérvényhez a születést tanúsító hatósági igazolványt („Értésítést”) vagy a születési anyakönyvi kivonatot kell csatolni. A gyermek születésével kapcsolatban esetleg igényelhető más szolgáltatások (pl. műteti segély, stb.) engedélyezése iránti kérelmet a vonatkozó szakaszokban foglaltak szerint kell előterjeszteni.

(Folytatjuk.)

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

BENEDEK MIHÁLY alezredes.

Stádium Sajtóvállalat Rt., Budapest, V., Honvéd-utca 18.
Felelős: Györfy Aladár igazgató.

Kedvezményes ártétele
Jó Bútor Bertalanné
bútoráruháza
BUDAPEST, VII., RÁKÓCZI-ÚT 82. I. S. Telefon: 228-181.
Vidékre árajánlatot küldünk.

Forraláshoz, melegítéshez, főzéshez veszélytelen a
CEROLUX
SZILÁRD ÉGŐTABLETTA
Denat. spirítusz helyett. Kapható drogériákban, fűszer- és festéküzletekben.

Egyenruházati cikkek
SZABÓ LÁSZLÓ-nál
BUDAPEST, IX., MESTER-Ú. 38. Pontos postal kiszolgálás.

PAPIR, ÍRÓSZER

Csendőrségi nyomtatvány,
EGYENRUHÁZATI FELSZERELÉS
szükségleteiteket szerezzük be
CSERFAI ISTVÁN-tól
BUDAPEST, VI., JÓKAI-UTCA 22. A nyugati p. u.-tól 2 per. Megbízható óskeresztény cég! Pontos postal kiszolgálás.